

Sålheten.

Du, med trångtande rop
Kallad af Slaf och Kung!
Säg, hwad dölsjer du dig? —
Bor du i klyftans sköt?
Der, med rustwande wingar
Natten waktar det gamla guld.

2.

Fann i Sanningens djup
Grubblande Forskar'n dig?
Säg bland Skaldemör dig
Dwåljande Sångens Son?
Bar wid Segravens sida,
Dig den blodiga stridens wagn?

3.

Bagdads stolte Calif,
Måttad af Nöjets rus,
Mottar gäspande, kall,
Himmelska Flicans lof;
Ha! du hwilar, o Sålhet!
Ej på njutningens swanduns, båd.

4.

Nyf född, hållsar med gråt
Barnet den första Sol;

Gubbe, suckar det trött
Efter den sista Natt.
Sielf den dygdiges öga
Spuler tåren på bleknad kind.

5.

Blifwa, trängtra och dö:
Bjuder öf Odets lag —
Sällhet! är du en dröm?
Gäckade känslors dröm?
Eller — är du en bild af
Sanna kommande Himlars ro.

Wårn.

(Melobien lika med den föregående.)

Gröna, leende Wår,
Oskuldens sköna bild,
Sill din tjusande samn
Drocf mig en timma blott!
Uck, med lekande winge
Gläckta hemliga oron bort!

2.

Prydd m ed barndomens frans
Möt mig i minnets lund!

Måla der för min blick
Drömmarnas flydda werld!
Bygg på rinnande sanden
Hoppets strålande tempel ön.

3.

Stingra twifflarens natt!
Kände hatet smält!
Klåd i kärlekens skrud
Giriga tigrors hem!
Wid ditt klappande hjerta
Fyll den trånande långtarn's bön!

4.

Kanske skädar din sol,
Hälsad af mig i dag
Innan skördarnes tid
Mortimers slutna graf
Der hans sorgliga lefnads
Gåta, löses af maskens tand.

5.

Angen gyllene sten
Smickra min swaga dygd!
Uck! jag drömde mig blett,
Blifwa med mildhet dömd
Och att förjande flickan
Strödde blommar på graswens mull.

Vårens lärkor! er sång
 När ej dit kalla djup.
 Tillken tusvan likväl,
 Sofwarens helga tak,
 Och för wandraren sjungen
 Hoppets ewiga morgonspalm.

Sållas i Wjdrnståhl's Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hörborg, 1825.